

объркахъ се сааламъ. Пакъ и вредъ калабалжкъ и улици и къщи все еднакви. Питяхъ и много хора, ама... Близу тѣдѣва съмъ се въртѣлъ и въ сѣщата улица, ама отъ другата страна, — надминалъ съмъ къщата, ама нали човѣкъ не знае? Нали никого не познавашъ? Голѣма касаба, пази Боже, еднажъ да се не обърка човѣкъ...

Седнаха на трапезата. Въпросътъ, не тѣй сериозенъ като Источния или, ако щете, като Китайския, се уреди удовлетворително. Разговорътъ доби нормалния си видъ.

Дѣдо Генко се отпусна. Той не можа да се стърпи да не раздѣли днешнитѣ впечатления съ сина и снахата, — сѣкашъ, нѣщо го чоплѣше, и той захвана:

— Ехъ, синко, било що било! — да оставимъ него на страна, ами да поприкажемъ за друго, за по-важно!... Днесъ видѣхъ такива работи, които, ако бѣхъ умрѣлъ вчера, нѣмаше да видя. На паратътъ калабалжкъ, калабалжкъ... Почернѣло бѣше полето отъ хора; да хвърлишъ не яйце, ами грахово зърно, пакъ нѣмаше дѣ да падне. Отдѣ се зе толкова народъ?!... Много хора имало въ тая София, брей!!... Като грѣмнаха ония музика, като се развиваха и разприкаха ония капитани, като почна да върви война... Вървѣха, вървѣха напети войници безъ четъ, се единъ бой, сѣкашъ, една майка ги родила! И дрехитѣ, и шапкитѣ, и чизмитѣ имъ — все еднакви, а пѣкъ офицеритѣ? Изпрѣмѣнени, окичени, сѣрма и злато по тѣхъ, грѣятъ като слънце, а катанитѣ имъ пѣкъ — пилета хвъркати и кожата имъ лъщи, като че е намазана съ шарлаганъ. Угоени, ухранени, на гърба имъ турски да седнешъ. Разиравялъ ми е сватътъ Дойчинъ, едно-врѣме, когато Московецътъ дохождалъ до Едрене — въ Дибичово врѣме — такива му били конетѣ, сѣшитѣ!... Та тия коне, вѣрвамъ, сѣ руски. Дѣ у насъ такова нѣщо? Та, синко, сега тия момци сѣ нашенчета, а? българи?

— Разбира се!

— Пуститѣ му наши българи: били и прѣбили. Сѣкашъ, че сѣ отпрѣди сто години царство!... Какъкъ българи, брей! Достойни московски чираци. Майки,